

MILYEN EMBEREKNEK KELL HÁT LENNETEK?

H. David Burton püspök

elnöklő püspök

EOSZ Esti beszélgetés fiatal felnőttek számára • 2008. november 2.
Brigham Young Egyetem

Burton nőtestvér és én, családjunk néhány tagjával együtt – akik közül hárman a BYU hallgatói –, valamint egy bájos barátunkkal, Crystal Minggel, aki a Washingtoni Egyetem felsőfokú hitoktatására jár – nagyon örülünk, hogy veletek lehetünk ezen a sabbat estén. Barbarával igen szeretünk a felnövekvő nemzedék társaságában lenni. Tetszik nekünk a lendületes ségetek. Tetszik nekünk a hithűségetek. Szeretünk benneteket mindazért, amit ilyen fiatalon elértetek, és azért, amit még meg fogtok valósítani, miközben olyan kiválóan szolgáljátok Mennyei Atyánkat és egymást. Szeretünk benneteket, mert arcotokról az erény és a jóság tükröződik, mint ahogy ma este is.

Két héttel ezelőtt Burton nőtestvérrrel részt vettünk a Nauvoo templomban a templomszolgáknak rendezett áhítaton. A legtöbb azok közül a csodálatos emberek közül néhány nemzedékkel idősebb nálatok. Csodálatos lelkület uralkodott azon az eseményen, abban a dicsőséges házban. Ugyanezt a lelkületet érezzük most is, ezen a veletek töltött estén. Egy kicsit azonban ijesztő látvány, hogy ilyen rengetegen gyűltetek össze egyrészt ebben a nagyszerű épületben itt ezen a gyönyörű campuson, és sok más helyen világszerte, ahová a technika és a műhold segítségével eljut ez az esti beszélgetés.

Soha nem felejttem el azt, amikor először kellett beszélnem az általános konferencián. A felkérés szerint 14 perces beszédet kellett mondanom a vasárnap délelőtti ülésen Howard W. Hunter elnök után. Mondanom sem kell, a helyzet akkor is nagyon ijesztő volt számomra. Körülbelül egy héttel a konferencia előtt találkoztam Russell M. Nelson elderrel az előcsarnokban. Érdeklődött, hogyan haladok a beszédemmel. Bevallottam Nelson eldernek, hogy küszködök a felkészüléssel. Aztán rájöttem, hogy csakis azért tudhatja, hogy beszédet mondok, mert a felkérésében biztosan az szerepelt, hogy ő az én beszédem után következik. Így hát ezzel a fontos kis információtöredékkel felfegyverkezve merészen megkérdeztem Nelson eldert, vajon miért osztanak be egy ilyen zöldfülű és rémült alakot, mint én, Hun-

ter elnök és ő közé. Egy pillanatra elgondolkodott, majd azzal a rá jellemző csibészes tekintettel ezt felelte: „Kedves püspök úr, az egyetlen magyarázat, ami eszembe jut az, hogy mindezt sugalmazás alapján tették, csak azért, hogy mi jobb színben tűnjünk fel.” E rövid beszélgetés után a félelmem mértéke minden idők legmagasabb szintjére szökött.

„Lesz-e belőled valaha is valami?”

Közel fél évszázaddal ezelőtt, pont az Ausztráliában eltöltött misszionáriusi szolgálatom előtt hatalmas áldásban volt részem: közel négy évig dolgozhattam egy rendkívüli tehetségű skót golfozó golfüzletében. Alex McCaffertynek hívták. Nem tartozott az egyházunkhoz, és bár több mint 25 éven át utolsó napi szentek között élt, nem igazán értette, miről szól a tanunk vagy az evangélium. Remek ember volt, öröm volt neki dolgozni, és mindig hálás leszek nagylelkűségéért és a rengeteg kedvességéért. A golfozás apró részleteibe való türelmes beavatása segített, hogy fiatalon némi sikert érjek el a versenyzés területén, és egész életemre megszeretette velem ezt a kikapcsolódást nyújtó sportot. Erős skót akcentussal fűszerezett beszéde időnként igencsak színesnek tűnt. Amikor a munkám nem felelt meg Alex elvárásainak, vagy amikor hibáztam egy állandó vevő kiszolgálásában, szelíd, de nagyon határozott hangon, skót kiejtéssel és egy kis káromkodás kíséretében mindig azt kérdezte: „David fiam! Lesz-e belőled valaha is valami?”

Még mindig pontosan emlékszem a szavaira, amikor végül összeszedve minden bátorságomat tudattam vele, hogy elfogadtam Isten prófétájának elhívását, hogy két évig misszionáriusként szolgáljak Ausztráliában; tehát fel kell mondanom nála. Ez alkalommal cifrábbnál cifrább káromkodások kíséretében kijelentette: „David fiam, soha nem lesz belőled semmi, ha csak ide-oda téblábolsz a világban, és vallásról fecsegsz!”

A misszióba indulásom előtt pár nappal elmentem a barátomhoz, Alexhez, hogy elköszönjek tőle. Amikor kezet ráztunk, és hálás köszönetet mondtam neki mindenért, közelebb húzott magához, és egy borítékot

nyomott a kezembe. Mindkettőnknek könnybe lábadt a szeme, én pedig gyorsan az autómhoz siettem. Néhány percen belül egy közeli parkba értem, ahol egyedül lehettem, és elolvashattam a levelét. A borítékba pénzt is helyezett. Jókora összeg volt, amellyel segített a misszióm költségeit fedezni.

Körülbelül egy évvel később, miközben az ausztráliai Adelaide-ben szolgáltam, üzenetet kaptam Alextől. Ez állt benne: „David fiam, azt mondják, hogy egy misszionáriusnak új öltönyre van szüksége egy év elteltével. Kérlek, ebből a pénzből vegyél egy új öltönyt a legjobb skót gyapjúból.”

Néhány nappal azután, hogy visszatértem Ausztráliából, elmentem a golfpályához, hogy találkozzam a barátommal. Alex megkérdezte, készen állok-e egy golfjátékra. Azt feleltem neki, hogy a komoly golfolás napjainak már vége. Eladtam a golfütőmet és az autót, hogy fedezzem a misszióm költségeit; ráadásul túl időigényes, különösen most, amikor eljött az idő, hogy komolyan foglalkozzak a továbbtanulással.

A már szokásos káromkodással kísérve így válaszolt: „David fiam, soha nem lesz belőled semmi, ha nem golfozol! Most azonnal elmész az üzletbe, és összeválogatsz magadnak egy olyan ütőkészletet, amelyet csak szeretnél.”

Pontosan ezt tettem, és most, közel 50 évvel később, még mindig megvannak ezek az ütők. Természetesen nem tetszett Alex tarka nyelvezete, de örökre hálás leszek azokért a leckékért, melyeket őszinteségből, becsületességből és nagylelkűségből vehettem, amíg nála dolgoztam.

Az évek során gyakran eszembe jutott Alex kérdése: Lesz-e belőled valaha is valami? Alex, a maga módján, kifejezte az elégedetlenségét velem. Megkérdőjelezte azt a képességemet, hogy követni tudom az utasításokat; hogy tudok összpontosítani a rám váró feladatokra; és hogy elkötelezem magam a munkám mellett. Abban is kételkedett, hogy vágyok-e egyáltalán arra, hogy sikeres, eredményes és hasznos felnőtté váljak. Újra és újra átgondoltam ezeket a kérdéseket. Be kell vallanom, hogy ezek akkor nagy kérdéseknek tűntek, de még ma is azok maradtak a számomra. Még mindig „félkész termék” vagyok. Arra is rájöttem, hogy Alex inkább az életem teljesítményeit kérdőjelezte meg, nem annyira az életutamat. A kérdése egy újabb kérdést vet fel: Mi az, ami biztosítja a sikert ebben az életben?

Sajátíts el krisztusi tulajdonságokat

Valójában azonban, nem arra a kérdésre kell összpontosítanunk, hogy lesz-e belőlünk valami, és így sikeresek leszünk a világ szemében, hanem inkább az, amelyet a Szabadító maga tett fel: „Milyen embereknek kell hát lennetek?” Biztos emlékeztek rá, az Ő válasza ez volt: „Bizony mondom nektek, hogy éppen olyanak, amilyen én vagyok” (3Nefi 27:27). A Szabadító hozzátette: „Mert azokat a cselekedeteket, melyeket engem tenni láttatok, azt tegyétek meg ti is” (21.v.).

Milyen embereknek kell hát lennetek? Ezen tűnődve továbbra is azt kérdezem: Mik a krisztusi élet jellemzői? Milyen mintát kell követnünk, miközben megbirkózunk az élet kihívásaival? Mit jelent az, hogy „éppen olyanak, amilyen én vagyok”? Természetesen nem ismerek minden elvárást, de e tulajdonságok között szerepel az Isten és felebarátaink szeretete, a könyörület, a példamutatás, az engedelmesség, a szolgálat és a szövetségek betartása.

Az egyik ismerősünk, aki közeli barátja volta a lányunknak és a vejünknek, az agydaganattal vívott hősie és hosszú küzdelem után nemrégiben elhunyt. Röviddel halála előtt egyik barátja egy kis költeményt küldött barátunk feleségének, hogy kifejezze érzéseit. Az ő engedélyével megosztom ezt most veletek. Nem irodalmi kiválósága okán, hanem inkább az általa közvetített érzések miatt. Így szól:

[Drága] Diane!
Kérlek, köszönd meg Haroldnak,
Hogy megváltoztatta az életem,
És hogy példát mutatott,
Hogyan legyen valaki jó papsági vezető,
Hogyan gondoskodjunk az „egyről”,
Hogyan szolgáljunk önzetlenül, fáradhatatlanul,
És hogy milyen az igaz, krisztusi szeretet.

Kérlek, mesélj Haroldnak a rengeteg emlékről,
Melyek mindig velem vannak.
Erősítenek, és
Vezetnek engem.
Emlékek, melyeket tőle akkor kaptam,
Amikor vele szolgáltam. [...]

Mondd el neki, hogy példájával
Szerető férjként,
Drága apaként,
És az Úr hithű szolgájaként –
Aki telve van humorral,
Elképzelésekkel,

Példát adott, melyet követhetek,
És megáldotta feleségem és gyermekeim életét.

Kérlek, mondd el Haroldnak, mily megtiszteltetés,
Hogy ismerhettem őt ebben a halandó életben,
És hogy vele szolgálhattam.

Kérlek, mesélj Haroldnak a könnyeimről,
És a szívemet mardosó fájdalomról,
Mert tudom, hogy hamarosan hazatér,
Hogy számot adjon életéről.

Kérlek, mondd el Haroldnak, hogy szeretem,
A kedvességéért,
A példájáért
És a barátságáért.

Kérlek, mondd el neki, hogy hiányozni fog,
De már alig várom, és nagyon készülök rá,
Hogy újra együtt örvendezhessek vele
A Legfelségesebb Isten mennyei színe előtt.

Kérlek, mondd el Haroldnak, hogy szolgálni
fogom az Urat
Teljes szívemmel, lelkeimmel, elmémekkel és
erőmmel
Az ő példája,
Az önfeláldozása
És az Úr iránti odaadásának emléke miatt.

Kérlek, mondd meg Haroldnak...
Köszönöm!¹

A „kérlek, mondd meg Haroldnak” tulajdonságokat talán érdemes beépíteni a *saját* életünkbe is. Amikor az olyan erények, mint a példamutatás, a papsági hatalom, az „egyről” való gondoskodás, a szolgálat, a szeretet, a szerető férj és apa szerepe, a barátság, az elkötelezettség és odaadás ránk is jellemzők, mint ahogy azt oly gyönyörűen elmondták Haroldról, akkor életünk krisztusinak – ennél fogva teljesnek és sikeresnek számít.

Thomas S. Monson elnök gyakran utal skót származására, és azzal kapcsolatos élményeire, mikor kisfiúként skót nagyszülei, nénikéi, bácsikái és unokatestvérei közelében élt. Kíváncsi vagyok, hányszor hallott valami ilyesmit, hogy „Tommy fiacskám, viszed majd az életben valamire?” Gyanítom, hogy széles érdeklődési körrel, kreativitással és remek képzelőerővel, emellett pedig rengeteg energiával rendelkező kisfiúként, jó párszor feltették neki ezt a kérdést.

Monson elnök élete megmutatja számunkra a saját életünkben követendő mintát. Ez különösen igaz

arra, amit én úgy szoktam nevezni, hogy az ő „magánjellegű szolgálata”. A nyilvános szolgálata egy nyitott könyv, telis-tele az egyházközségi, cövek-, misszió- és általános egyházi szinten végzett szolgálataival. Kétlem, hogy ebben az adományozási korszakban lett volna valaki, aki elkötelezettebben végezte volna egyházi feladatait, mint Thomas S. Monson elnök.

Azonban időről időre bepillantást nyerünk magánjellegű szolgálataiba. Annak a bizonyos „egynek” nyújtott szolgálata, a vele való törődés, felkarolása és megáldása, valamint biztatása és vigasztalása mind szerves részét képezik ezen szolgálatának.

Nemrégiben az utcánkban lakó egyik kedves szomszédunknak néhány napra be kellett feküdnie egy rehabilitációs intézetbe. Amikor Barbarával meglátogattuk, alig várta, hogy elmondja nekünk: Monson elnök benézett az úrvacsoragyűlésükre.

„Olyan közel volt hozzám – kiáltotta –, hogy ha kinyújtottam volna a kezem, megérintettem volna őt!”

Ó, milyen izgalomba jött, hogy érezhette, az egyház elnöke törődik vele.

Monson elnök valóban a következő hitvallás szerint él, melyet gyakran tanít másoknak is: „Az angol nyelv öt legfontosabb szava: »Én nagyon büszke vagyok rád.« A négy legfontosabb: »Mi a te véleményed?« A három legfontosabb: »Lennél oly kedves?« A két legfontosabb pedig: »Köszönöm szépen!« A legjelentéktelenebb pedig így hangzik: »Én«²

A Szabadító gyakran példabeszédek segítségével tanított fontos leckéket. Monson elnök hasonlóképpen szereti történetekkel szemléltetni a tanításait. Eyring elnök – utalva Monson elnök szokására, hogy történeteket használ –, azt mondta, hogy azt gondolnád, hogy már hallottad valahol ezt a történetet, de ha türelmesen és alaposan odafigyelsz, akkor rájössz, hogy a történetek nem ugyanolyanok, mert a Szentlélek arra ad sugalmazást, hogy más módon fogadd be az üzenetét.

Az egyik szívesen emlegetett története diakónus korából származik. Monson elnököt és kvórumának néhány tagját az egyházközség egyik előadásában az eszkimók szerepére kérték fel. Monson elnök nővére Lady Liberty szerepét játszotta a darabban. A lánynak komoly gégegyulladás lett pont az előadás előtt. Féltő volt, hogy nem fogja tudni elmondani a szövegét, elrontva ezzel az egész műsort. Az „eszkimók” eldöntötték, hogy valamit tenniük kell a kialakult helyzetben. Összegyűltek hát gyülekezeti házuk alagsorában,

és letérdeltek imádkozni. Az Úr közbenjáró lelkéért fohászokdtek Monson elnök nővére érdekében. Lady Liberty a kellő időpontban végül képes volt tiszta hangon elmondani a szövegét. Monson elnök nővére ezt az élményt egy csodaként tartotta számon az életében, és nagyon hálás volt az „eszkimókért”.

Ez az igen egyszerű történet arra emlékeztet bennünket, hogy Monson elnök mindig is a nagy hit és az ima embere volt. Arra használja ezeket az adományokat, hogy általuk sok ember életét megáldja napjainkban. Példát mutat, hogy milyen embereknek kell lennünk – a hit és az ima embereinek. Az ima nélkülözhetetlen ahhoz, hogy saját erőt és meggyőződést nyerjünk. Emlékezzetek Nefi kérdésére, melyet hitetlen testvéreinek szegezett: „Megkérdeztétek az Urat?” (1 Nefi 15:8). Monson elnök szolgálattal teli élete olyan példa, amelynek mintájára a saját életünket is nyugodtan meghatározhatjuk és felépíthetjük.

Imádkozz segítségért, amikor döntést kell hoznod

Sokan az életnek abban a szakaszában vagytok, amikor döntéseket hoztok. Ezek a döntések alakítják majd a földi és az örök életeteket is. Néhányan éppen a tanulmányaitokkal kapcsolatos döntéseket készültök meghozni. Néhányan közületek talán a missziót fontolgatjátok. Sokan azt próbálják eldönteni, milyen karriert válasszanak, vagy mi legyen a szakmájuk. Talán olyanok is akadnak köztetek, akik azt próbálják eldönteni, hogy vajon a mostani párjuk-e a megfelelő személy arra, hogy az örökkévaló társuk legyen. Ezek a döntések sokkal könnyebben mennek majd, ha az Úr elé visszük őket az imánkban.

Néhányatok talán valamilyen bűnnel küszködik, és próbálja eldönteni, vajon vágyik-e arra, hogy Jézus Krisztus engesztelő hatalma megtisztítsa. Néhányatoknak talán ingadozik az evangéliumról való bizonyossága, és igyekeztek megtudni, mit tehetnétek azért, hogy megfordítsátok a dolgok menetét. Az ezekben és más fontos kérdésekben meghozott döntések óriási hatással lesznek arra, hogy milyen férfiak és nők lesztek, hogy mi mindent fogtok elérni az életben, vagy Alex barátom szavaival: mi lesz így belőletek.

Az élet valóban kritikus és életbevágó döntéseit általában nagyon nehéz meghozni. Mindig ott vannak azok a kis „ha”, „és” vagy „de” szócskák, amelyek képesek tovább bonyolítani és késleltetni a választ. Gyakran azt kívánjuk, bárcsak lenne egy kis varázspirula, amelyet

ha bevinnénk, akkor mindig a megfelelő döntést tudnánk meghozni. Ám e varázspirula hiányában adhatok nektek egyetlen tanácsot, hogy segítsek a döntés folyamatában? Alázatos ima által törekedjétek rá, hogy annak Mennyei Atyánk is a részese legyen, majd legyen meg a hitetek és elszántságotok, hogy az Ő tanácsát követitek, ahogyan azt a Szent Lélek átadja nektek. Az Úr azt kéri, hogy gondolkodjunk el a dolgokról, majd kérdezzük meg Őt. Azt ígéri, hogy „tebened égővé teszem kebledet; érezni fogod tehát, hogy helyes” (T&Sz 9:8). Hogy milyen férfi vagy nő válik belőletek, azt nagyban befolyásolja az, ha hallgattok a „szelíd, halk hangra” és engedelmeskedtek annak. Ne feledjétek, hogy a hallgatás részét képezi az is, hogy „érezzük, hogy helyes”.

Az Egyesült Államokban éppen most fejeződött be egy újabb baseball-szezon. A bajnokságnak vége, és az új bajnokot megkoronázták. Jóval több mint 50 évvel ezelőtt, volt egy kiváló sportoló, aki a Boston Red Sox csapat balkülsőseként játszott. Baseball-pályafutását két különböző alkalommal is meg kellett szakítania, amikor behívták a légierőhöz vadászpilótának. A médiában a „Villámkezü” névvel illeték, mivel vékony alkata ellenére remekül tudta elütni a labdát. Hírnevét a sportvilágban főleg annak köszönhetta, hogy ő volt a nemzeti liga legutolsó olyan játékosa, akinek az ütőhatékonysága 0,400 volt egész évben. Ez arra utal, mennyire jó volt a bázisra futásban, hiszen minden 10 alkalomból több mint négyszer sikeres volt az ütése. Senki sem volt képes utánacsinalni bravúros mutatványát az elmúlt fél évszázadban. A játékos neve Ted Williams volt.

Sok évvel azután, hogy Ted baseball-pályafutása véget ért, a nyilvánosságra került egy nagyon érdekes információ Tedről: mint kiderült, a látása 20/20-nál, vagyis a tökéletesnél is jobb volt. Rendkívüli látásának köszönhetően Ted némi előnyhöz jutott, hiszen kissé jobban látta labdát, mint a többi játékos, és egy mikroszekundummal több ideje volt eldönteni, hogy meglendítse-e az ütőjét. Láttá, hogy a labda csavartan repül-e, vagy hogy a strike zónán belülre vagy kívülre kanyarodik-e.

Mi, akik megkeresztelkedtünk és állandó társunkként elnyertük a Szentlélek ajándékát, szintén előnyös helyzetben vagyunk, amikor nehéz döntéseket kell meghoznunk. Ugyanúgy, ahogyan az ingatlanügyek sikerének legfontosabb kulcsa a jó fekvés, a Szentlélek kihasználásának kulcsát az odafigyelés jelenti!

Ne csüggedj!

Őszintén szólva időnként aggódok és kissé szégyellem, hogy az én nemzedékem olyan ügyekkel és kihívásokkal terhelte le a ti nemzedéketeket, amelyeket nekünk kellett volna megoldanunk. Miközben nagy fejlődés történt azon a téren, hogy az életet jobbra, hosszabbá, biztonságosabbá és örömtelibbé tegyük, sok bánkódni valónk maradt a kapzsiság, a kapcsolatok és környezetvédelem területén, hogy csak néhányat említsek. Olyan bizonytalanságokkal kell szembenéznünk, melyek ezen nyugtalan idők miatt keletkeztek, amelyben most élünk. Nagyon könnyű elbátortalanodni és talán kissé lehangolódni, ha elgondolkodunk a dolgok várható következményein. A munkaerőpiaci bizonytalanság párosulva a jelentős gazdasági felfordulással, mind csak fokozzák napjaink nehézségeit. Nem csitulnak a nemzetek közötti harcok sem.

Mindezek ellenére, drága fiatal barátaim, nem kell félnünk, és nem szabad a félelmeinkre hallgatnunk. A szentírások emlékeztetnek bennünket arra, hogy ha felkészültek és engedelmesek vagyunk, és ha az Úr egyházának tagjai vagyunk, nem kell félnünk attól, amit a jövő tartogat a számunkra. „Az igazlelkűeknek nem kell félniük” (1 Nefi 22:22; lásd még Alma 1:4; T&Sz 10:55). Azt, hogy milyen férfiak és milyen nők leszünk, részben az is befolyásolja, mennyire kezeljük jól az élet ijesztő és előre nem látható mozzanatait. Tudva azt, hogy az élet küszködésből, problémákból, lehetőségekből és leckeiből áll, emlékezzünk az ősi kínai közmondásra: „Egy drágakövet dörzsölés nélkül nem lehet lecsiszolni, ahogy az ember sem tökéletesedhet megpróbáltatások nélkül.” Vagyis az Úr szavai: „Mert szükségképpen minden dologban ellentétnek kell lennie” (2 Nefi 2:11).

A világ minden bizonytalansága és hiányossága ellenére, oly sok minden van, amiért hálásak lehetünk, és amiért lelkesedhetünk. Én optimista vagyok. Úgy hiszem, hogy 2008 a világtörténelem legizgalmasabb időszaka, melyben élhetünk, és abban a mennyei áldásban van részünk, hogy Jézus Krisztus evangéliumának teljessége elérhető a számunkra. Bizsergető érzés, hogy láthatom, amint a világ különböző részein az evangélium megérinti Mennyei Atyánk gyermekeinek szívét és elméjét.

Szerintem kevesen tudjátok, mi történik az egyház központjában minden december első péntekén. Ez az a nap, melyet a hagyományoknak megfelelően a Tizedfelosztási Tanács egybehívására jelöltek ki,

ahogyan azt az Úr megparancsolta a Tan és a szövetségek 120. szakaszában. Az Első Elnökség irányítása alatt a Tizenkettek Kvóruma és az Elnöklő Püspökség összegyűlik, hogy eldöntsék, jövőre hogyan használják fel az egyház pénzforrásait. Izgalmas dolog látni, mi lesz a gyűlés eredménye. Izgalmas dolog látni a sok új gyülekezeti házat, amelyet jóváhagytak, és később felépítenek. Az új templomok száma továbbra is növekszik. A püspököket világszerre ellátják a szükséges forrásokkal, hogy feltérképezzék és kielégítsék a szegények szükségleteit. Több mint 350 misszióban támogatják a misszionáriusokat. Projekteként hagynak jóvá, hogy elősegítsék a templomokban folyó munkát. Alapokat hoznak létre, hogy lehetővé tegyék a felsőfokú oktatást, és a vallási oktatást. Az Úr munkája halad előre, hogy ezáltal betöltse megjövendőlt rendeltetését.

Bátorságot meríték abból, amikor eszembe jut Joseph próféta hatalmas hitet tükröző kijelentése: „Nincs az a szentségtelen kéz, mely megállíthatja a munka előrehaladását.”³ Hát nem izgalmas felismerni, hogy e csoda részesei lehettek, amikor az épp beteljesedik? Az, hogy milyen férfiak és nők lesztek, részben az Ő királysága előmozdítása iránti elkötelezettségetek és az abban való részvételeitek függvénye. Az elkötelezettség mellett rengeteg önfegyelemre is szükség van. Jim Rohn, ismert sikertanácsadó azt mondta: „A célok és a megvalósítás közötti híd a fegyelem.”⁴

Szeretem a szent zenét, különösen a dicsérő vagy lelkesítő himnuszokat. Az egyik ilyen himnuszunk, melyet gyakran éneklünk a „Jöjjetek újra”. Az eredeti szöveget Charles Wesley vetette papírra az 1700-as években, a zenéje pedig James Lucasnak tulajdonítható. A Utah Állami Egyetem kórusa elénekli majd nekünk ezt a gyönyörű himnuszt a gyűlésünk végén. Az utolsó napi szentek azért gyűlnek össze az úrvacsoragyűléseken, áhítatok alkalmával és más környezetben, hogy énekeljenek, imádkozzanak és megújítsák szövetségeiket és fogadalmaikat, valamint hogy kölcsönösen biztassák egymást. Kölcsönösen megújulunk, amikor találkozunk. A zene fontos szerepet játszik ebben a folyamatban. Képes megnyugtatni minket, és növelni a lelkünk felfogóképességét a mennyei dolgok iránt. Az Úr emlékeztetett bennünket, hogy „az igazlelkűek éneke imádság nek[i]” (T&Sz 25:12). Kérlek, figyeljétek meg e bátorító himnusz szavait:

Jöjj hát, s folytassuk tovább utunkat,
Míg peregnék az évek.
Ó, meg ne állj, míg vissza nem tér a Mester.
Töltsön el örömmel az Ő szent akarata,
Gyarpodjon talentumod
Az állhatatos remény és a szeretet munkája
által. ...

Életünk olyan, mint az álom, időnk, mint fürge
patak,
Hamar tovasiet.
A pillanat elillan, nem tarthatjuk vissza;
A nyílvevő elröppen, a percek emléke elszáll.
De a millennium hajnala már pirkad,
S ránk köszönt az örökkévalóság. ...

Ó, bár így szólhatnánk az Ő eljövetele napján:
„Végigküzdöttem az utam,
Elvégeztem mindent, amit rám bízál, Uram.”
Ó, bár hallhatnánk örömhözó szavát:
„Jól van, jó és hű szolgám,
Lépj be a te Uradnak örömébe, s foglalj el
trónodat.”⁵

A himnusz biztató üzenete világos. Azt sugallja, hogy miközben igyekszünk – a Szabadító szavaival – éppen olyanná válni, amilyen Ő, gyakran meg kell újítanunk lelkesedésünket, és nem szabad felhagynunk jó cselekedeteinkkel, míg a Mester meg nem jelenik. Ha halogatjuk dolgainkat, az idő bizony elszalad mellettünk, és a röpké pillanat örökre a múlté lesz. Krisztus eljövetele napján mindannyian így szeretnénk majd számot adni neki: „Végigküzdöttem az utam, elvégeztem mindent, amit rám bízál, Uram.” Mily csodás érzés lesz, mikor válaszként azt halljuk majd: „Jól van, jó és hű szolgám, lépj be a te Uradnak örömébe, s foglalj el trónodat.” Ez lehet a jutalmunk, ha az a célunk, hogy olyan férfiakká és nőkké váljunk, amilyené a nagy „Én Vagyok” szeretné.

Az egyház tagjait gyakran sokkal kritikusabban szemléljük, és néha magasabb mértékek szerint mérjük, mint más vallású barátainkat. Észrevettétek már, hogy a hírekben a média a főcímben olykor ilyesmit közöl le, hogy: „Mormon püspök követte el...; Egykori UNSZ misszionárius részt vett a...; mormon anyuka ellen emeltek vádat...”? Amit névtelenül teszünk, ugyanolyan fontos, mint az, amit a nyilvánosság előtt. Gyakran árgus szemek figyelnek bennünket lesben állva. Sok szempontból olyan, mintha egy üvegfalú házban élnénk.

Néhány hónapja megszereltem egy törött vízvezetékét. A ruhám közben átázott és sáros lett, a karom pedig csupa olaj volt. Rájöttem, hogy szükségem van egy apró tartozékra, hogy megszereljem a vezetékét, és ahelyett, hogy időt szakítottam volna a mosakodásra, beugrottam az autóba, és elhajtottam az egyik barkácsáruházba. Miközben alaposan vizsgálgattam az alkatrészeket, hogy biztosan a megfelelő méretet vegyem, a megfelelő csavarmenettel, egy számomra ismeretlen férfi sétált el mögöttem a polcok sorai között. Egy kicsit arrébb ezt mondta: „Hát nekem nem úgy tűnik, mint egy elnöklő püspök.” Kimondhatatlanul zavarba jöttem, mert elmulasztottam a tőlem elvárt normák szerint viselkedni. Ezúttal bírálóan megkérdeztem magamat, „David fiam, megtanulod valaha a leckét?”

A legfontosabbra összpontosíts

A becsvágy és a kemény munka elengedhetetlenek ahhoz, hogy elérjük a dicsőre méltó célkitűzéseket. Nagyon ígéretes nemzedék vagytok. Rengeteg isteni adománnyal ruháztak fel benneteket. Gyors felfogású és intelligens emberek vagytok. Azok közületek, akik az intelligenciájukat arra használják, hogy jól átgondolt célokat érjenek el, arra rendeltettek, hogy sikeresek legyenek. Azok azonban, akik intelligensek, célorientáltak és nagyralátók, nagyon valószínű, hogy olyan férfiakká és nőkké válnak, akikre Mennyei Atyánk számíthat abban, hogy előre mozdítsák az Ő királyságát.

Misszióm vége felé a golf-világbajnokságot az ausztráliai Royal Melbourne golfklubban tartották. Az amatőr golfozóknak megadták a lehetőséget, hogy a profikkal játsszanak a bajnokság előtti bemelegítésen. A misszióm legutolsó napján részt vehettem egy ilyen bemelegítésen, de nem foglak untatni benneteket azal, hogyan is történhetett ez meg. Amikor rám került a sor, hogy kihúzzam a kalapból annak a profi sportolónak a nevét, akivel aznap játszani kellett, Arnold Palmer nevét húztam. Emlékszem mennyire ijesztő érzés volt az általános konferencián beszélni, de ez csak töredéke volt annak a rémületnek, amelyet akkor éreztem, mikor megláttam az „Arnold Palmer” nevet a cédulámon. Nekem persze több mint két éve nem volt a kezemben golfütő, így – a mai szóhasználatl élve – teljesen kikészültem!

Nem nagyon emlékszem a fordulóra, kivéve azt, hogy nagyon gyatrán játszottam. Az utolsó előtti, vagyis a 17. lyuknál a labdatartóról elütöttük a labdáinkat.

Gyalogoltunk jó pár métert, majd elvégeztem a második ütést, aztán a harmadikat, mire végül odaértünk Mr. Palmer labdájához. A fiatal ausztrál férfi, aki Mr. Palmer labdaszedője volt, nagyon igyekezett lenyűgözni őt. Hallottam, hogy a labdaszedő elmondja Mr. Palmernek, hogy a domb bal lejtőjén kanyarog egy patak, amely innen nem látszik. Majd azt mondta, hogy jobbra pedig nagyon-nagyon hosszú a fű, emiatt nehéz használni az ütőt.

Mr. Palmer nagyon precízen visszahelyezte az ütőjét a táskába, majd csendben, de nagyon határozottan így szólt a labdaszedőhöz: „Kérlek, ne zavarj össze azzal, hogy mi van jobbra, és az sem túlzottan érdekel, mi van balra. Az egyetlen információ, amire szükségem van tőled, az, hogy pontosan mekkora a távolság a labdám és a gyepen lévő zászló között.”

Ez egy nagyon tanulságos élmény volt a számomra. Hirtelen rájöttem, mennyire döntő fontosságú az, hogy arra összpontosítsunk, ami fontos, és ne hagyjuk, hogy megzavarjon mindaz, ami tőlünk jobbra vagy balra történhet. Az összpontosítás nagyon fontos a céljaink eléréséhez. Túl sokan aggódnak amiatt, hogy mi zajlik tőlünk jobbra és balra, és emiatt nem sikerül kellően összpontosítanunk arra, ami a legfőbb célunk, ami pontosan előttünk, középen van. Amikor nem a helyes dolgokra összpontosítunk, nehéz olyan férfiakká és nőkké válnunk, amilyenek oly nagyon lenni szeretnénk. Ebben a törekvésekben ne felejtsetek el, hogy az Úr azt ígérte: „Az arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttek, hogy hordozzanak” (T&S 84:88).

Azért imádkozom, hogy életünkben mindig törekedjünk a legfontosabb dolgokra összpontosítani. Bizonyosságomat teszem, hogy az Úr munkáját végezzük. Áldottak vagyunk, hogy élő próféták vezetnek

minket. Áldottnak érzem magam, hogy négy próféta vezetése alatt is szolgálhattam ebben az adományozási korszakban. Azt hiszem, tudok valamit a prófétákról, és bizonyosságomat teszem, hogy Thomas Spencer Monson Isten prófétája a szó minden értelmében.

Tudom, hogy van egy szerető és élő Mennyei Atyánk. Az Ő fiai és leányai vagyunk. Hálás vagyok Egyszülött Fiáért, a Szabadítónkért, aki engesztelést végzett a bűneinkért. Mindazoknak közületek, akik elveszetteknek érzik magukat, vagy úgy érzik, nincs reményük, vagy hogy bűn hátráltatja a fejlődését, a bizonyosságomat teszem, hogy az Ő engesztelése a rendelkezésünkre áll, és irgalma örökké tart. Tudom, hogy Joseph Smith a visszaállítás prófétája volt.

Megragadom az alkalmat, hogy a mennyi áldásait kérem mindannyiótokra. A következő áldásért imádkozom: legyenek fogékonyak és elkötelezettek, hogy olyan férfiakká és nőkké váljatok, amilyené Mennyei Atyánk szeretné. Mindezt annál a hatalmamnál fogva teszem, mellyel felruháztak, Szabadítónk és Megváltónk, Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

JEGYZETEK

1. Cristian Weibell levele Diane Lefrandtnak; engedéllyel felhasználva.
2. Eredetileg Robert Woodruff; lásd Thomas S. Monson, in Conference Report, Oct. 1987, 82; or *Ensign*, Nov. 1987, 68–69.
3. *History of the Church*, 4:540.
4. Jim Rohn, *The Treasury of Quotes* (2001), 40.
5. *Hymns*, no. 217.